

należy interpretować w ten sposób, że:

wyrażenie „nazwa produktu” zawarte w tymże pkt 4 części A załącznika VI nie ma znaczenia autonomicznego, odmiennego od znaczenia wyrażenia „nazwa środka spożywczego” w rozumieniu art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, wobec czego wymagania szczególne dotyczące etykietowania przewidziane w owym pkt 4 części A załącznika VI nie mają zastosowania do „nazwy chronionej jako własność intelektualna”, do „nazwy marki” lub do „nazwy wymyślonej”, o których mowa w art. 17 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – QE/Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

(Sprawa C-600/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuł 3 ust. 1 – Artykuł 4 – Kryteria oceny nieuczciwego charakteru warunku – Warunek dotyczący przedterminowego wygaśnięcia umowy kredytu – Umowne zwolnienie z obowiązku wezwania do zapłaty]

(2023/C 35/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: QE

Druga strona postępowania: Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

Sentencja

1) Wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Banco Primus (C 421/14, EU:C:2017:60) należy interpretować w ten sposób, że kryteria, które wyrok ten formułuje dla oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności kryterium znaczącej nierównowagi między prawami i obowiązkami stron umowy, jaką warunek taki powoduje ze szkodą dla konsumenta, nie mogą być rozumiane ani jako kumulatywne, ani jako alternatywne, lecz muszą być rozumiane jako część ogółu okoliczności związanych z zawarciem danej umowy, które sąd krajowy powinien zbadać w celu dokonania oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13.

2) Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

opóźnienie w spłacie rat kredytu wynoszące ponad 30 dni może co do zasady, przy uwzględnieniu kwoty kredytu i okresu, na jaki go udzielono, stanowić samo w sobie wystarczająco poważne niewykonanie umowy kredytu w rozumieniu wyroku z dnia 26 stycznia 2017 r., Banco Primus (C 421/14, EU:C:2017:60).

3) Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

z zastrzeżeniem możliwości zastosowania art. 4 ust. 2 tej dyrektywy sprzeciwiają się one temu, by strony umowy kredytu umieściły w niej warunek, który przewiduje w sposób wyraźny i jednoznaczny, że przedterminowe wygaśnięcie tej umowy może nastąpić automatycznie w przypadku opóźnienia płatności raty przekraczającego pewien okres, jeżeli warunek ten nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji i powoduje znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron wynikających z umowy ze szkodą dla konsumenta.

(¹) Dz.U. C 502 z 13.12.2021.